

Sunnuntai 10.7.2016
Päättöseurat 14.00
Inka-Amanda Leppänen

Herra siunaa kotia, siunaa perhettämme. Varjele nyt vaaroista koko elämämme. Näin osuvin sanoin veisasivat lapset kotikaupunkini Vantaan ensimmäisten herättäjäjuhlien päätösseuroissa. Mieleeni muistuvat päätösseurat reilusti yli kymmenen vuoden takaa, kun sain pikkutyttönä olla mukana veisaamassa aloitusvirttä. Huomasin, kuinka joukko lapsia asettui mikrofonien eteen, jolloin järkeilin minunkin paikkani olevan siellä. Asiasta ei tosin oltu sovittu vanhempien tai kenenkään aikuisen kanssa. Muistoni herättäjäjuhlista ovat täynnä vastaavia hassuja ja iloisia seikkailuja, ystävyyttä, yhteenkuuluvuutta ja hiljentymistä. Välillä arkinen elämä on kaikkea muuta kuin pienokaisen seikkailu herättäjäjuhlilla. Tämän varmasti allekirjoittaa jokainen myös täällä seurapenkillä istuva.

Kesän kohokohtaan herättäjäjuhlille on läpi koko elämäni kokoonnuttu suvun ja perheen voimin vauvasta Vilho-pappaan. Nämä Vantaan juhlit ovat ensimmäiset, jossa isovanhemmat eivät ole mukana edes radion välityksellä. Isovanhemmat ovat aina olleet korvaamaton osa omaa perhettäni, ovathan isovanhemmat omien vanhempieni äiti ja isä. Tämä kuulostaa itsestäänselvyydeltä, mutta nykypäivän suomalaisessa yhteiskunnassa tämä usein kyseinalaistetaan, ainakin pakolaisten ja maahanmuuttajien kohdalla. Tässä kahden maan kansalaisuus kolahtaa oikein konkreettisesti.

Hyvä seuraväki, kutsu puhujaksi näille juhlille osui keskelle elämäni raskainta vuotta. Kahden maan kansalaisuus tuli vastaan monella tavalla ja haluaisin tässä opetella jakamaan tuntojani kanssanne, kuten virressä pyydettiin. Syksyllä perheemme kuopus, kahdeksaluokkainen pikkuveljeni, sairastui hengenvaarallisesti. Syvän surun, ahdistuksen ja pelon värittämänä syksynä lääkärit etsivät diagnoosia ja parannuskeinoa. Ainoa asia, mitä vierellä oleva pystyi tekemään, kun pikkuveli öisin kysyi ”Kuolenko minä?”, oli rukoilla hänen kanssaan ja hänen puolestaan. Samaan kysymykseen törmäsimme pääsiäisenä, kun perheen kulmakivi, isoäitimme Mamma, jouduttiin kiidättämään sairaalaan. Tuolloin Mamma lähti viimeisen kerran omasta kodistaan.

Sairastuminen, huolet ja elämän eteen tuomat vastoinkäymiset, kuten kokemukset elämän ja kuoleman rajapinnoilta, pysäyttävät kärsivän itsensä ohella myös läheiset ja omaiset. Kriisin hetkellä, kun koko perhe kutsutaan teholle sairaan lapsen luokse tai kun lastenlapset joutuvat toistamaan hauraalle isoäidille lääkärin viestin ”Mitään ei ole tehtävissä”, ei ole olemassa muuta kuin tämä hetki. Kriisin hetkellä läheisten kahden maan kansalaisuus on sitä, että on vain tämä hetki rakkaan luona ja silti maailma jatkaa pyörimistään. Lasten pitäisi käydä koulussa ja tehdä läksyjä, aikuisten pitäisi tehdä töitä ja hoitaa perhettä. Liikkeellä olevassa maailmassa on suuren kriisin tai taakan painamana vaikea pysyä mukana ja siitä on vaikea kokea osallisuutta, koska silloin ei ole mitään muuta kuin tämä hetki.

Lähimmäisen kohtaaminen, näkeminen ja kuuleminen hänen heikoimmalla hetkellään on samanaikaisesti sekä välttämättömyys että tilaisuus. Kanssakulkijalla on suuri halu ja tarve olla läsnä — tukena ja lohtuna. Tämä on kuitenkin vaikeaa, koska silloin joutuu myös kohtaamaan oman vajavaisuutensa ja keskeneräisyytensä. Tarkoitukseni oli kulkea rakkaan Mamman vierellä koko saattohoidon ajan, mutta voimat eivät riittäneet. Yhtenä Mamman viimeisistä öistä satutin sormeni laskiessani sairaalasängyn kaidetta. Mamma havahtui ja kysyi minulta heikolla ja väsyneellä, mutta juuri sillä rakastavalla ja huolehtivaisella sävyllä, mihin olen koko elämäni saanut turvata: ”Ottaako kipeää?”. Myöhemmin yöllä kuulin tuskaisen pyynnön: ”Oi, pidä minun kädestä kiinni.” Vieläkin ahdistaa, että seuraavana päivänä lähdin kotiin sairaalasta Pohjanmaalta. Muutama päivä tämän jälkeen Mamma menehtyi. Miten päästä eteenpäin ja jatkaa, kun omat voimat eivät riitä? Yhtyä voisi virren sanoihin *Auta meitä heikkoja, muuten jaksa emme.*

Ympäröivä yhteiskunta asettaa meille vaatimuksia, samoin teemme me itse. Meidän tulisi olla menestyviä ja tehokkaita itseämme kehittäviä suoriutujia. Jopa surra ja toipua pitäisi tehokkaasti. Eikö omalle murhehuoneelle ole sijaa tässä yhteiskunnallisessa pohjapiirustuksessa? Minä ja moni juhllilla kävijä on löytänyt seurapenkistä paikan, jossa on lupa olla sellaisena kuin on. Täällä voi iloiten seikkailla, hengähtää tai tarvittaessa pysähtyä omassa murhehuoneessaan. Toivottavasti joku ohikulkija tai juhlien ensikertalainen on myös saanut aistia tämän. Siionin virret, körttiläisyyden sydänäänät, muistuttavat meitä siitä, että apu ahdinkoomme ei ole meissä itsessämme. *Arkipäivän harmauteen usein uppoamme. Anna ilo sydämeen, ole toivonamme.* Raskaat taakat ja oman syntisytemme voimme viedä armollisen Jumalan eteen. Jeesus on sovittanut syntimme ja hän kantaa taakkamme.

Kuluneen talven ja kevään aikana särkynyt ja sairaudesta uupunut, mutta kuitenkin niin periksiantamaton veljeni taisteli tiensä toipumiseen läpi itkun, kipujen ja unettomien öiden. Äitienpäivänä Mamma siunattiin lepoon ja viime viikonloppuna oli pikkuveljeni konfirmaatio Aholansaareissa. Nämäkin asiat on saanut jättää Herran huomaan. Vantaan herättäjäjuhlien tunnuksen Kaija Pisman ja Jaakko Löytyn virren ”Kahden maan kansalainen” viimeisessä säkeistössä veisataan: *Herra antoi, Herra otti, kiitos Herran.* Herra antoi pikkuveljen parantua. Herra otti Mamman pois tuskista ja kivuista. Kiitos Herran, että saimme olla sekä veljen että mamman lähellä päivin ja öin.

Mahdollisuus olla vierellä tukena ja lohtuna ollaan viemässä lapsuuden ystäväni perheeltä. Oikeus perheeseen ollaan riistämässä lähes 80-vuotiaalta monisairaalta Dedollien perheen mummolta. Hänet aiotaan lähettää takaisin Kosovoon, jossa mummolta ei ole enää yhtäkään omaista. Suomessa asuvat lapset ja lastenlapset haluaisivat sydämensä pohjasta pitää huolta mummosta kaikin tavoin. Vastaavien haasteiden kanssa kamppailevia on varmasti monia. Näissä kiperissä kysymyksissä päättäjiltä kaivataan sydämen viisautta ja kaukonäköisyyttä.

”Ottaako kipeää?” kysyi itse tuskien keskellä kamppaileva mamma. Saman kysymyksen voisi meistä jokainen rohkaistua kysymään taakkojen uuvuttamalta, yksinäiseltä tai vaikka vieressä istuvalta. Vuotuiset körttijuhat lähenevät loppuaan. Kahden maan kansalaiset, niitähän me olemme kukin omissa haasteissamme, lähtevät kotimatalle. Toivottavasti jokainen juhluvieras on saanut juhllilta reppuunsa niitä eväitä, joita matkalleen tarvitsee.